

Gy. Szabó András

Cervantesnek

„Don Quijote csupán számomra jött a világra,
s én az ő számára; ő tudott cselekedni, én meg írni...”
(Cervantes)

Szálanként foszlik el múltam,
sorsom önmagamba zárva.
Szemem hunyt héja mögött
suhan malmom vitorlája.

Kilátóm is oly magasan,
a borbélytányér Holdban,
feledni való, rút volt az út,
míg idevackolódtam.

Furdal, gyötör azóta is,
kínoz a sejtelem;
ki kivel játszott ott lenn:
én velük, ők énvelem?

Vitám vele van csak,
ki papírra írt, megidézett.
Úgy állt mellém, hogy becsapott,
áztatott a bolond lélek.

Hú médium, balga szolga;
bevégeztem, mire vágyott.
Az illúzió, súgtad egyszer,
legyőzi a valóságot.

Vízpartján a kék eget is
megkettőzve látod.
S mondtad azt is: porban ülnél,
por az ember eszmék nélkül.

Kopját adott, rozsdás vasat,
szívem fölé bádogvértjét,
térdem csuklott súlya alatt,
Sanchót kaptam ráadásként.

Könyvének, a „La Manchának”,
ő lett volna szereplője,
De az útra engem rakott,
végigjárni nem volt mersze.

Mozgatott, mint mutatványos,
drótszálakon bódéjában.
Valahányszor seggre ejtett,
fölemelte zörgő vázám.

Aztán hagyott, ájtatos lett,
vélt bűneit papnak gyónta,
s megtagadtad magad bennem
lepantói idióta.

Némán fekszem, kinyúlt testtel,
szemem hunyom, az út zárva.
Övé gyászom, s ha van remény:
mellettem a ló fékszára.

Önmagához

A csepűrágók kardja vonzott,
a zizegő arannyal vont fakard.
Suhant, villogott, mint igazi penge,
vakító fénye égette retinám.

Aztán, hogy kézbe vettem,
megláttam, hamis.
Hasított lécs volt, olcsó falemez.

Akkor már tudtam, kivet a világ.
Orvul kínálja végzetemet.